

El llenguatge formal, ple de tecnicismes mèdics, incompreensible pels qui no pertanyen a aquesta professió, ens situa, d'una banda, en un entorn hostil, d'accés restringit, i ens remet a situacions que hem experimentat personalment; d'altra banda, la detallada descripció dels protocols medico-burocràtics pautats en els transplants d'òrgans dona coherència al text. Els termes informals, les expressions col·loquials, els juraments i renecs recreen relacions familiars i d'amistat, suavitzen l'estil distant, apropen la història i descarreguen tensió narrativa. Els anglicismes entre els joves surfistes reproduïxen l'argot particular que caracteritza els diferents grups juvenils i fan absolutament actual l'obra.

Tot un joc de llenguatges que situen *Reparar els vius* en un present ben proper i real, perquè el lector no pugui escapar-se, se senti interpel·lat sobre qüestions tan transcendents i actuals com la frontera entre la mort i la vida, la dignitat en la mort, l'equilibri entre empatia i pràctica eficient de la medicina o la reflexió sobre els sentiments de pèrdua i la gestió del dol.

Reparar els vius és un text ambiciós per la qualitat literària; arriscat per la incomoditat del tema i les qüestions filosòfiques que planteja, per l'estil fred i distant amb què, sorprenentment, aconsegueix trasbalsar el lector; original perquè anticipa els esdeveniments abans que es produeixin, no hi ha voluntat de misteri en allò que passa. Importen, en canvi, les implicacions morals i la reacció dels personatges davant dels fets i, rigorós per l'acurada descripció i ambientació dels grups humans que apareixen i els entorns en els quals es mouen. Una obra exigent, com acceptar que hi ha un estret lligam entre vida i mort.

HERRERO, Maria Victòria. *L'autora francesa Maylis de Kerangal, premi Llibreter per "Reparar els vius"* [en línia]. A: El núvol, el digital de cultura, 2015 >

Club de lectura A

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Reparar els vius de Maylis de Kerangal

Trobada

el dimecres 28 de febrer

a 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Maylis de Kerangal és una reconeguda escriptora francesa, nascuda a Toulon el 1967. De formació humanística, ha estudiat història, filosofia i antropologia i ha treballat en el món editorial. Entre d'altres, és autora de *Naissance d'un pont*, obra guardonada amb els premis Médicis 2010, Franz Hessel 2010 i Gregor von Rezzori 2014; *Tangente vers l'est* reconegut amb el premi Landerneau 2012 i *Réparer les vivants*, que acaba de publicar en català Angle Editorial amb una esplèndida traducció de **Jordi Martín Lloret**, i en castellà Anagrama, i que va rebre els premis 2014 Grand prix RTL i Roman des étudiants-France Culture-Télérama.

No és un tema amable el que planteja Maylis de Kerangal a *Reparar els vius*. La donació d'òrgans obliga necessàriament a profundes reflexions sobre la vida i la mort. Quins són els signes que ens defineixen? El nostre aspecte físic, el nostre comportament? El cor conté els nostres sentiments, els ulls, la nostra mirada? Què som, allò que creiem ser o allò que els altres pensen que som o tot alhora? Seguim vius, en certa manera, si un cop morts part del nostre cos segueix viva dins d'altres cossos? Qui rep un òrgan d'una altra persona continua sent el mateix individu o s'empelta de l'essència del donant? Moltes qüestions per una societat que, com la nostra, viu la mort a distància, amb temor, que la rebutja com si desentenent-se'n la pogués esquivar.

Reparar els vius ens enfronta al sotrac d'una mort inopinada, d'una mort que no toca. Un jove surfista de vint anys que surt amb els amics a la recerca de l'onada perfecta, del moment màgic quan la planxa llisca per l'ona i l'ona embolcalla planxa i jove i tots tres són el mateix. Una comunió brevíssima entre natura i jove, en què el temps queda en suspens. Una mica més tard un accident de trànsit i, ara, és la vida la que s'atura definitivament.

Ens omple d'esperança amb una vida que és un regal, una renaixença. Una dona de cinquanta anys, malalta des d'en fa tres, pendent d'una trucada que li confirmi que hi ha un cor que tornarà a fer córrer el temps, un temps que se li escola entre els dits. De sobte sona el telèfon, agafa la bossa i ingressa a

l'hospital. Una estona després una operació de transplantament de cor i, ara, és la mort la que s'allunya, potser, definitivament.

Reparar els vius és un text paradoxal perquè ens parla de mort que genera vida. És una paradoxa tràgica que segueix una estructura unitària de temps, acció i espai. Tot succeeix acceleradament, perquè així ho requereix l'acció narrada. El temps de què hom disposa per fer un trasplantament d'òrgans és molt limitat. Tot just 24 hores separen l'avís d'un accident mortal del moment en què un cor trasplantat comença a bategar de nou. L'eix de l'acció és un cor. S'ha de preparar el cos del donant. Perquè el motor de la vida es mantingui en condicions idònies per a ser trasplantat, s'ha de fer efectiva la donació i s'ha de trobar un cos receptor compatible. El lloc, un hospital, un escenari necessàriament asèptic, fred, dur, com les decisions que ha de prendre l'equip mèdic: demanar als pares del jove l'autorització per prendre el cor i el màxim d'òrgans possibles al seu fill per a trasplantar-los, provocar l'aturada cardíaca que faci possible la intervenció quirúrgica i, la decisió, difícilíssima, dels pares de permetre que el seu fill, el seu cos es reparteixi dins d'altres cossos.

Podríem assistir a un drama desbocat, però l'autora escriu amb la precisió d'un bisturí. Ens emociona sense caure en el sentimentalisme. El text defuig la identificació del lector amb els personatges, el que és rellevant aquí és el que passa i no tant a qui li passa. Maylis de Kerangal juga amb habilitat amb els registres del llenguatge per construir uns personatges paradigmàtics i uns marcs generals de comportaments i reaccions.